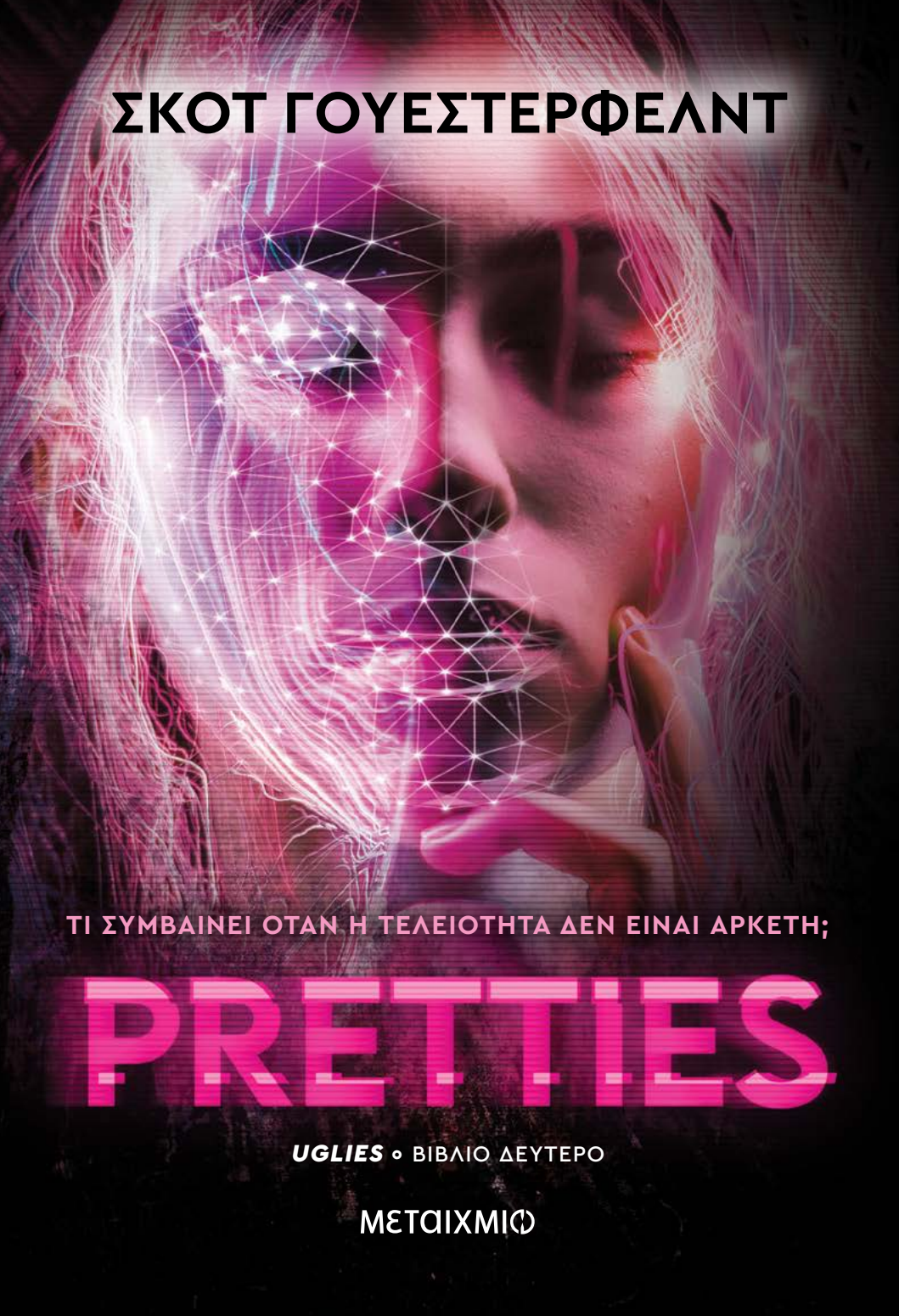

A close-up of a person's face, likely a woman, with long, light-colored hair. The face is partially obscured by a glowing, pinkish-purple digital wireframe overlay that resembles a mesh or a network of points connected by lines. The person's eyes are closed or looking down, and their hand is visible near their chin. The overall color palette is dominated by dark tones with vibrant pink and purple highlights from the digital overlay.

ΣΚΟΤ ΓΟΥΕΣΤΕΡΦΕΛΝΤ

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΟΤΑΝ Η ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ;

PRETTIES

UGLIES • ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Στην αυστραλιανή κοινότητα φίλων της επιστημονικής φαντασίας, για την αποδοχή και την υποστήριξη.

Σ.Γ.

Μέρος 1ο

Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ

*Να θυμάστε ότι τα ωραιότερα πράγματα
στον κόσμο είναι τα πιο άχρηστα.*

Τζον Ράσκιν, Οι πέτρες της Βενετίας, Ι

ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Το ντύσιμο ήταν πάντα η πιο δύσκολη υπόθεση του απογεύματος.

Η πρόσκληση για το Μέγαρο Βαλεντίνο έλεγε ημιεπίσημο ένδυμα, αλλά το πρόβλημα ήταν το «ημι-». Πρόσφερε τόσο πολλές δυνατότητες όσο μια νύχτα χωρίς πάρτι. Ήταν μεγάλο ζόρι για τα αγόρια, γιατί θα μπορούσε να σημαίνει σακάκι με γραβάτα (ή χωρίς γραβάτα για ορισμένα είδη γιακάδων πουκαμίσου) ή άσπρο πουκάμισο και παντελόνι χωρίς σακάκι (αλλά μόνο τις καλοκαιρινές βραδιές) ή κάθε λογής καμπαρντίνες, γιλέκα, φράκα, σκοτσέζικες φούστες ή πολύ σικ πουλόβερ. Για τα κορίτσια όμως ο ορισμός επιδεχόταν άπειρες ερμηνείες, όπως συμβαίνει συνήθως με τους ορισμούς εδώ στη Συνοικία των Καινούριων Ωραίων.

Η Τάλι προτιμούσε σχεδόν το ξεκάθαρο «επίσημο ένδυμα». Τα ρούχα ήταν πιο άβολα και τα πάρτι τελείως ξενέρωτα μέχρι να γίνουν όλοι λιώμα στο μεθύσι, αλλά τουλάχιστον δε χρειαζόταν να σπας το κεφάλι σου τι θα φορέσεις.

«Ημιεπίσημο, ημιεπίσημο» μουρμούρισε καθώς πλανιόταν το βλέμμα της στο περιεχόμενο της ανοιχτής ντουλάπας της,

όπου ο περιστρεφόμενος καλόγερος φρενάριζε κι έκανε απότομα μπρος πίσω, καθώς προσπαθούσε να συγχρονιστεί με το άστατο κλικάρισμα του οφθαλμικού ποντικιού της, κάνοντας τα ρούχα ν' ανεμίζουν στις κρεμάστρες. Ναι, το «ημι-» ήταν σίγουρα σπαστική λέξη.

«Μα είναι κανονική λέξη;» αναρωτήθηκε δυνατά η Τάλι. «Ημι-;» Την ένιωθε παράξενα στο στόμα της, που ήταν στεγνό σαν βαμβάκι από το χθεσινοβραδινό γλέντι.

«Απλά είναι το πρώτο συνθετικό λέξεων» απάντησε το δωμάτιό της, που περνιόταν για έξυπνο.

«Χαίρω πολύ» μουρμούρισε η Τάλι.

Ρίχτηκε ανάσκελα στο κρεβάτι και κοίταξε το ταβάνι, έχοντας την αίσθηση ότι σε λίγο το δωμάτιο θ' άρχιζε να περιστρέφεται. Ήταν άδικο να σκοτίζει το μυαλό της για μισή λέξη. «Διώξ' το» είπε.

Το δωμάτιο δεν κατάλαβε κι έκλεισε τον συρόμενο τοίχο της ντουλάπας της. Η Τάλι δεν είχε κουράγιο να του εξηγήσει ότι εννοούσε τον πονοκέφαλο από το χθεσινό ξενύχτι, που είχε αράξει μέσα στο κεφάλι της σαν υπέρβαρη γάτα, πλαδαρή και τσαντισμένη κι απρόθυμη να συμμαζεευτεί.

Χτες τη νύχτα εκείνη κι ο Πέρις είχαν πάει για πατινάζ με μερικούς ακόμα Κακοποιούς, σε μια καινούρια αιωρούμενη παγοδρομική πίστα πάνω από το Στάδιο Νεφερτίτη. Το στρώμα του πάγου, που το κρατούσε μετέωρο ένα πλέγμα ανυψωτήρων, ήταν τόσο λεπτό, ώστε έβλεπες από μέσα, και το διατηρούσε διαφανές ένας στόλος Ζαμπόνι, δηλαδή μικρών ειδικών οχημάτων λείανσης του πάγου, που κυκλοφορούσαν βιαστικά ανάμεσα στους πατινέρ σαν νευρικοί κοριοί του νερού. Τα πυροτεχνήματα που ρίχνονταν στο στάδιο από κάτω

έκαναν την πίστα να λαμποκοπά σαν σχιζοφρενικό βιτρό που αλλάζει χρώματα κάθε λίγα δευτερόλεπτα.

Ήταν υποχρεωτικό να φορούν όλοι οι πατινέρ τζάκετ του μπάντζι τζάμπινγκ, μήπως και σπάσει καμιά φορά ο πάγος και βρεθεί κάποιος στο κενό. Φυσικά, ο πάγος δεν έσπαγε ποτέ, αλλά και μόνο η σκέψη ότι θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να χαθεί το έδαφος κάτω από τα πόδια της μ' έναν εκκωφαντικό κρότο έκανε την Τάλι να πιει μπόλικη σαμπάνια.

Ο Ζέιν, που ήταν βασικά ο αρχηγός των Κακοποιών, έπληξε κι άδειασε στον πάγο ένα ολάκερο μπουκάλι. Είπε ότι το αλκοόλ έχει χαμηλότερο σημείο πήξης από το νερό, οπότε υπήρχε ελπίδα να κάνει κάποιος βουτιά στα πυροτεχνήματα. Αλλά δεν έχυσε αρκετή σαμπάνια για να γλιτώσει την Τάλι από τον πρωινό πονοκέφαλο.

Το δωμάτιο έκανε εκείνο τον ειδικό ήχο που σήμαινε ότι καλούσε κάποιος Κακοποιός.

«Γεια».

«Γεια σου, Τάλι».

«Σεί-λα!» Η Τάλι ανασηκώθηκε στον αγκώνα της. «Χρειάζομαι βοήθεια!»

«Κατάλαβα. Για το πάρτι».

«Μα τι θα πει, τέλος πάντων, ημιεπίσημο;»

Η Σεί γέλασε. «Έχεις χάσει επεισόδια, Τάλι-ουα. Δεν πήρες το μήνυμα;»

«Ποιο μήνυμα;»

«Στάλθηκε εδώ και κάτι ώρες».

Η Τάλι κοίταξε το διασυνδεδειγμένο δαχτυλίδι της, που ήταν ακουμπισμένο πάνω στο κομοδίνο της. Δεν το φορούσε ποτέ τη νύχτα, παλιά συνήθεια που της είχε μείνει από τότε που

ήταν άσχημη κι έφευγε σκαστή. Παλλόταν σιγανά πάνω στο κομοδίνο, ρυθμισμένο στο αθόρυβο για την ώρα του ύπνου. «Α. Μόλις ξύπνησα».

«Καλά, ξέχνα το “ημι-”. Το άλλαξαν σε χορό μεταμφιεσμένων. Πρέπει να βρούμε κοστούμια!»

Η Τάλι κοίταξε την ώρα: πέντε παρά κάτι το απόγευμα. «Τι, σε τρεις ώρες;»

«Ναι, ξέρω. Εδώ γίνεται πανικός με το δικό μου. Είναι τόσο ντροπιαστικό. Μπορώ να κατέβω;»

«Το ρωτάς;»

«Σε πέντε;»

«Σίγουρα. Φέρε και πρωινό. Γεια».

Η Τάλι άφησε το κεφάλι της να πέσει στο μαξιλάρι. Τώρα το κρεβάτι περιστρεφόταν σαν ιπτάμενη σανίδα κι η μέρα της μόλις είχε αρχίσει με μια καταστροφή.

Φόρεσε το διασυνδυτικό της δαχτυλίδι κι άκουσε θυμωμένη το μήνυμα, που έλεγε ότι κανείς δε θα γινόταν δεκτός χωρίς ένα πραγματικά σαμπανιζάτο κοστούμι. Είχε μόλις τρεις ώρες να σκεφτεί κάτι νόστιμο κι όλοι οι υπόλοιποι είχαν ένα τεράστιο προβάδισμα.

Μερικές φορές σκεφτόταν πως ήταν πολύ πιο εύκολα τα πράγματα τότε που ήταν στ' αλήθεια κακοποιός.

Η Σέι ήρθε με το πρόγευμα ξοπίσω της: ομελέτες με αστακό, φρυγανισμένο ψωμί, τηγανητές τριμμένες πατάτες, καλαμποκοκεφτέδες, ατομικά σουφλέ σοκολάτας και δύο ντοματοχυμούς –τόσο φαγητό, που δεν μπορούσε να εξουδετερώσει ούτε ένα ολόκληρο πακέτο θερμιδοκαταναλωτών. Ο βαρυφορτω-

μένος δίσκος αγκομαχούσε στον αέρα κι οι ανυψωτήρες του έτρεμαν σαν μικρούλια την πρώτη τους ημέρα στο σχολείο.

«Ε, Σέι; Μπαλόνια θα ντυθούμε;»

Η Σέι γέλασε. «Όχι, αλλά ακουγόσουν πεσμένη. Κι απόψε πρέπει να είσαι σαμπανιζάτη. Θα έρθουν όλοι οι Κακοποιοί να ψηφίσουν για να γίνεις μέλος».

«Ωραία, σαμπανιζάτα». Η Τάλι αναστέναξε καθώς έπαιρνε από τον δίσκο έναν ντοματοχυμό. Με την πρώτη γουλιά κα-τσούφιασε. «Θέλει κι άλλο αλάτι».

«Κανένα πρόβλημα» είπε η Σέι. Πήρε λίγο χαβιάρι από τη γαρνιτούρα μιας ομελέτας και το έριξε μέσα.

«Οχ, τώρα θα βρομάει ψαρίλα!»

«Το χαβιάρι πάει με όλα». Η Σέι πήρε άλλη μία κουταλιά χαβιάρι και την έβαλε στο στόμα της, κλείνοντας τα μάτια της καθώς μασούσε τα μικροσκοπικά αυγά. Έστριψε το δαχτυλίδι της για να παίξει μουσική.

Η Τάλι κατάπие κι ήπие άλλο λίγο χυμό, οπότε σταμάτησε να γυρίζει το δωμάτιο. Τα σουφλέ σοκολάτας είχαν αρχίσει να μυρίζουν ωραία. Μετά θα περνούσε στις τηγανητές πατάτες. Μετά στην ομελέτα· μπορεί να δοκίμαζε και το χαβιάρι. Το πρωινό ήταν το γεύμα που την έκανε να αισθάνεται πιο έντο-να ότι έπρεπε ν' αποζημιωθεί για τον χρόνο που είχε χάσει στην άγρια φύση. Ένα γερό πρωινό την έκανε να νιώθει ότι είχε ανακτήσει τον έλεγχο, λες κι ένας καταγισμός γεύσεων της πόλης θα έσβηνε τη γεύση των μαγειρευτών φαγητών και του Σπάγκμπολ.

Η μουσική ήταν καινούρια κι έκανε την καρδιά της να χτυπήσει πιο γρήγορα. «Σ' ευχαριστώ, Σέι-λα. Μου σώξεις τη ζωή».

«Κανένα πρόβλημα, Τάλι-ουα».

«Τελικά, πού ήσουν χτες βράδυ;»

Η Σέι περιορίστηκε σ' ένα χαμόγελο, σαν να είχε κάνει κάτι κακό.

«Τι; Καινούριο αγόρι;»

Η Σέι έγενεψε αρνητικά και πετάρισε τις βλεφαρίδες της.

«Δε φαντάζομαι να έκανες κι άλλη επέμβαση;» ρώτησε η Τάλι κι η Σέι χαχάνισε. «Έκανες. Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να κάνεις περισσότερες από μία τη βδομάδα. Μα τι άλλο σου λείπει;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Τάλι-ουα. Ήταν τοπική επέμβαση».

«Πού;» Το πρόσωπο της Σέι δεν είχε καμία διαφορά. Η επέμβαση ήταν κρυμμένη κάτω από τις πιτζάμες της;

«Κοίτα πιο καλά». Η Σέι πετάρισε ξανά τις μακριές βλεφαρίδες της.

Η Τάλι έσκυψε και κοίταξε τα τέλεια χαλκόχρωμα μάτια, που ήταν μεγάλα και πασπαλισμένα με χρυσόσκονη. Η καρδιά της χτύπησε ακόμα πιο γρήγορα. Έναν μήνα μετά τον ερχομό της στη Συνοικία των Καινούριων Ωραίων, τα μάτια των άλλων ωραίων της προκαλούσαν ακόμη δέος. Ήταν τόσο μεγάλα και φιλικά κι έλαμπαν από ενδιαφέρον. Οι εξαίσιες κόρες της Σέι ήταν σαν να ψιθύριζαν: «Σ' ακούω με μεγάλη προσοχή. Με συναρπάζεις». Περίοριζαν όλο τον κόσμο στην Τάλι, τον μοναδικό αποδέκτη του ενδιαφέροντος της Σέι.

Ήταν ακόμα πιο αλλόκοτο με τη Σέι, γιατί η Τάλι την ήξερε από την εποχή που ήταν άσχημη, πριν την κάνει έτσι η επέμβαση.

«Πιο κοντά».

Η Τάλι πήρε μια βαθιά ανάσα. Το δωμάτιο είχε αρχίσει πάλι

να γυρίζει, αλλά αυτή τη φορά με την καλή έννοια του όρου. Έγνεψε στα παράθυρα να γίνουν λίγο πιο διαφανή και στο φως του ήλιου διέκρινε τις νέες προσθήκες. «Αχ, τι ωραία».

Πιο τολμηρά από τις άλλες εμφυτεύσεις γκλίτερ, δώδεκα μικροσκοπικά ρουμπίνια περιέβαλλαν κάθε κόρη των ματιών της Σέι, τονίζοντας μ' ένα γλυκό κόκκινο λαμπύρισμα τις σμαραγδένιες ίριδες.

«Σαμπανιζάτο, ε;»

«Ναι. Για στάσου μια στιγμή... τα κάτω αριστερά έχουν διαφορετικό χρώμα;» Η Τάλι κοίταξε πιο προσεκτικά. Ένα πετραδάκι σε κάθε μάτι τρεμόλαμπε σαν άσπρο λιανοκέρι στα χαλκόχρωμα βάθη.

«Είναι πέντε η ώρα!» είπε η Σέι. «Το 'πιασες;»

Η Τάλι χρειάστηκε ένα δευτερόλεπτο για να θυμηθεί πώς διαβαζόταν η ώρα στον μεγάλο πύργο του ρολογιού στο κέντρο της πόλης. «Χμ, μα δείχνει ότι η ώρα είναι εφτά. Για να δείχνει πέντε, δε θα 'πρεπε να είναι το κάτω δεξιά;»

Η Σέι ρουθούνισε. «Περιστρέφονται αντίθετα προς τη φορά του ρολογιού, ανόητη. Θέλω να πω, αλλιώς θα ήταν τόσο βαρετό».

Η Τάλι έβαλε τα γέλια. «Μισό λεπτό. Έβαλες πετράδια στα μάτια σου; Και λένε την ώρα; Αλλά πηγαίνουν *αντίστροφα*; Μήπως το παράκανες, Σέι;»

Η Τάλι μετάνιωσε αμέσως γι' αυτό που είπε. Η έκφραση που σκοτείνιασε το πρόσωπο της Σέι ήταν τραγική κι έσβησε όλη τη λάμψη που υπήρχε πριν από μία στιγμή. Ήταν έτοιμη να κλάψει, αλλά χωρίς πρησμένα μάτια και κοκκινισμένη μύτη. Οι καινούριες επεμβάσεις ήταν ένα πολύ λεπτό θέμα, κάτι σαν το καινούριο κούρεμα.

«Δε σ' αρέσουν» την κατηγορήσε σιγανά η Σεί.

«Κάθε άλλο. Όπως σου είπα, είναι πάρα πολύ ωραία».

«Αλήθεια;»

«Βέβαια. Κι είναι καλό που πηγαίνουν αντίστροφα».

Το χαμόγελο της Σεί επέστρεψε κι η Τάλι ξανάσανε ανακουφισμένη, ενώ απορούσε ακόμη με την γκάφα της. Ήταν από εκείνα τα λάθη που κάνουν μόνο οι ολοκαίνουριοι ωραίοι, ενώ εκείνη είχε κάνει την επέμβαση πριν από έναν μήνα και βάλε. Γιατί πέταγε ακόμη κοτσάνες; Αν της ξέφευγε κανένα τέτοιο σχόλιο απόψε, μπορεί κάποιος Κακοποιός να ψήφιζε εναντίον της. Αρκούσε μόνο ένα βέτο για να μη σε κάνουν μέλος.

Και τότε θα έμενε ολομόναχη, όπως τότε που το είχε σκάσει από την πόλη.

Η Σεί είπε: «Ίσως πρέπει να ντυθούμε ρολόγια απόψε, προς τιμήν των καινούριων ματιών μου».

Η Τάλι γέλασε, ξέροντας ότι το άνοστο αστείο σήμαινε πως την είχε συγχωρέσει. Είχαν περάσει τόσο πολλά μαζί αυτή κι η Σεί. «Μίλησες με τον Πέρις και τον Φάουστο;»

Η Σεί έγνεψε καταφατικά. «Είπαν ότι πρέπει να ντυθούμε όλοι κακοποιοί. Έχουν μια ιδέα, αλλά είναι μυστικό».

«Τι σπαστικό. Δες και ήταν ποτέ κακά παιδιά. Το μόνο που έκαναν όταν ήταν άσχημοι ήταν να το σκαν τη νύχτα από τους κοιτώνες και να περνάν καμιά φορά το ποτάμι. Δεν πήγαν ποτέ στον Καπνό».

Εκείνη τη στιγμή τελείωσε το τραγούδι κι η τελευταία λέξη της Τάλι ακούστηκε μες στην ξαφνική σιωπή. Προσπάθησε να βρει κάτι να πει, μα η συζήτηση έσβησε σαν τα πυροτεχνήματα στον σκοτεινό ουρανό. Το επόμενο τραγούδι άργησε, θαρρείς, ν' αρχίσει.

Όταν άρχισε, είπε ανακουφισμένη: «Δε θα μας δυσκολέψουν τα κοστούμια κακοποιών, Σέι-λα. Είμαστε οι δυο χειρότεροι κακοποιοί της πόλης».

Η Σέι και η Τάλι δοκίμαζαν επί δύο ώρες, ζητώντας από την τρύπα του τοίχου να βγάξει κοστούμια για να τα προβάρουν. Σκέφτηκαν να ντυθούν ληστές, αλλά δεν ήξεραν πώς ήταν – σε όλες τις παλιές ταινίες που έβλεπαν στην οθόνη του τοίχου οι κακοί δεν έμοιαζαν με Κακοποιούς αλλά με διανοητικά καθυστερημένους. Οι πειρατές είχαν πολύ πιο ωραίο ντύσιμο, αλλά η Σέι δεν ήθελε να βάλει καλύπτρα σ' ένα από τα καινούρια μάτια της. Μια άλλη ιδέα ήταν να ντυθούν κυνηγοί, αλλά η τρύπα του τοίχου είχε ένα κόλλημα με τα όπλα, ακόμα και τα ψεύτικα. Η Τάλι σκέφτηκε τους διαβόητους δικτάτορες της ιστορίας, αλλά οι περισσότεροι ήταν άντρες και κακοντυμένοι.

«Μήπως να ντυθούμε Σκουριάδες!» είπε η Σέι. «Στο σχολείο ήταν πάντα οι κακοί».

«Ναι, αλλά βασικά νομίζω πως ήταν σαν κι εμάς. Με τη διαφορά πως ήταν άσχημοι».

Η Τάλι γέλασε. «Μιλάμε για κοστούμια, Σέι-λα, όχι για τρόπο ζωής».

Η Σέι άπλωσε τα χέρια της και είπε κι άλλα πράγματα, προσπαθώντας να είναι σαμπανιζάτη. «Μπορούμε να καπνίσουμε ταμπάκο; Ή να οδηγήσουμε αυτοκίνητα;»

Αλλά η τρύπα στον τοίχο δεν έβγαζε ούτε τσιγάρα ούτε αυτοκίνητα.

Είχε πλάκα, πάντως, να είναι με τη Σέι και να δοκιμάζουν

ρούχα κι ύστερα να καγχάζουν και να χασκογελάνε και να πετάνε τα κοστούμια στη μηχανή ανακύκλωσης. Η Τάλι τρελαινόταν να βλέπει τον εαυτό της με καινούρια ρούχα, έστω και γελοία. Κάπου μέσα της θυμόταν εκείνο τον καιρό που ήταν οδυνηρό να κοιτάζεται στον καθρέφτη, που τα μάτια της ήταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο κι η μύτη της πολύ μικρή και τα μαλλιά της συνεχώς φριζαρισμένα. Τώρα ήταν λες και στεκόταν απέναντί της μια καλλονή που μιμούνταν κάθε της κίνηση – κάποια που το πρόσωπό της είχε απόλυτη συμμετρία, που η επιδερμίδα της έλαμπε ακόμα και ύστερα από ένα γερό ξενύχτι, που το κορμί της είχε τέλειες αναλογίες και μυς. Κάποια που τα ασημένια μάτια της καθρέφτιζαν ό,τι χρώμα φορούσε.

Αλλά κάποια με σπαστικό γούστο στα κοστούμια.

Δυο ώρες αργότερα ήταν ξαπλωμένες στο κρεβάτι, που περιστρεφόταν πάλι.

«Είναι όλα απαίσια, Σέι-λα. Γιατί να είναι όλα απαίσια; Δεν υπάρχει περίπτωση να με ψηφίσουν αν δε βρω ένα σαμπανιζάτο κοστούμι».

Η Σέι κούνησε το κεφάλι της. «Μην ανησυχείς, Τάλι-ουα. Είσαι ήδη διάσημη. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να νιώθεις νευρικότητα».

«Είναι εύκολο να το λες εσύ». Αν και είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα, η Σέι είχε γίνει ωραία πολλές εβδομάδες πριν από την Τάλι. Ήταν τακτικό μέλος των Κακοποιών σχεδόν έναν μήνα.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα» είπε η Σέι. «Όποιος είχε πάρει δώσε με τις Ειδικές Περιπτώσεις είναι γεννημένος Κακοποιός».

Μόλις το είπε αυτό η Σέι, η Τάλι ένιωσε ένα τοίμπημα, αλλά οδυνηρό. «Ναι, αλλά μου τη δίνει που δεν είμαι σαμπανιζάτη».

«Φταίνε ο Πέρις και ο Φάουστο που δε μας λένε τι θα ντυθούνε».

«Τότε ας περιμένουμε να έρθουν εδώ. Κι ας τους αντιγράψουμε».

«Τους αξίζει» συμφώνησε η Σέι. «Θέλεις ένα ποτό;»

«Γιατί όχι».

Η Τάλι ήταν πολύ ζαλισμένη για να κουνηθεί, έτσι η Σέι είπε στον δίσκο του πρωινού να πάει και να τους φέρει σαμπάνια.

Όταν ήρθαν ο Πέρις και ο Φάουστο, φλέγονταν.

Στην πραγματικότητα βέβαια είχαν πλεγμένα στα μαλλιά τους και χωμένα στα ρούχα τους σπάρκλερ, δηλαδή στικ που πέταγαν σπίθες και δημιουργούσαν φλόγες ασφαλείας που τους τύλιγαν. Ο Φάουστο γέλαγε συνεχώς επειδή τον γαργαλούσαν. Φορούσαν κι οι δυο τζάκετ του μπάντζι τζάμπινγκ – είχαν μεταμφιεστεί σε ανθρώπους που μόλις πήδησαν από την ταράτσα ενός φλεγόμενου κτιρίου.

«Φανταστικό!» είπε η Σέι.

«Σούπερ» συμφώνησε η Τάλι κι ύστερα ρώτησε: «Αλλά πού κολλάνε οι Κακοποιοί;».

«Δε θυμάσαι;» είπε ο Πέρις. «Όταν εισέβαλες στο πάρτι πέρσι το καλοκαίρι και ξέφυγες κλέβοντας ένα τζάκετ του μπάντζι τζάμπινγκ και πήδησες από την ταράτσα; Το πιο απίθανο κόλπο στα ιστορικά των άσχημων».

«Σίγουρα... αλλά εσείς γιατί φλέγεστε;» ρώτησε η Τάλι.
«Δεν μπορεί να είστε Κακοποιοί αν το κτίριο έχει πάρει στ' αλήθεια φωτιά».

Η Σέι κοίταζε την Τάλι σαν να είχε πετάξει πάλι κοτσάνα.

«Δεν μπορούσαμε να φορέσουμε μόνο τζάκετ» είπε ο Φάουστο. «Με τις φωτιές είναι πολύ πιο σαμπανιζάτο».

«Ναι» είπε ο Πέρις, αλλά η Τάλι κατάλαβε ότι ήξερε τι εννοούσε, και τώρα ήταν λυπημένη. Ευχήθηκε να μην το είχε αναφέρει. Τα κοστούμια ήταν πραγματικά σαμπανιζάτα.

Έσβησαν τα σπάρκλερ για να τα φυλάξουν για το πάρτι και η Σέι είπε στην τρύπα του τοίχου να βγάλει άλλα δύο τζάκετ.

«Μας αντιγράφετε!» διαμαρτυρήθηκε ο Φάουστο, αλλά τελικά δεν είχε σημασία. Η τρύπα δεν μπορούσε να βγάλει κοστούμια με τζάκετ του μπάντζι τζάμπινγκ, για την περίπτωση που θα ξεχνιόταν κάποιος και θα πηδούσε από κάπου και θα γκρεμοτσακιζόταν. Η τρύπα δεν μπορούσε να βγάλει κανονικά τζάκετ· για οτιδήποτε περίπλοκο ή μόνιμο έπρεπε να απευθυνθείς στην Επιμελητεία. Κι η Επιμελητεία δε θα έστελνε τίποτα, αφού δεν υπήρχε πυρκαγιά.

Η Σέι ρουθούνισε. «Το μέγαρο είναι πολύ σπαστικό απόψε».

«Εσείς πού τα βρήκατε αυτά;» ρώτησε η Τάλι.

«Είναι αληθινά» χαμογέλασε ο Πέρις, χαϊδεύοντας το τζάκετ του. «Τα κλέψαμε από την ταρατσα».

«Δηλαδή είσαστε αληθινοί Κακοποιοί» είπε η Τάλι και πετάχτηκε από το κρεβάτι για να τον αγκαλιάσει.

Με τον Πέρις στην αγκαλιά της, δε φοβόταν ότι θα κακοπεράσει στο πάρτι ή θα ψηφίσει κάποιος εναντίον της. Τα μεγάλα καστανά μάτια του της χαμογελούσαν, και την ανασήκωσε από το δάπεδο και την έσφιξε με δύναμη. Η Τάλι ένιωθε

τόσο δεμένη με τον Πέρις από την εποχή που ήταν άσχημοι κι έκαναν σκανταλιές και μεγάλωναν μαζί. Ήταν σαμπανιζάτο να αισθάνεται ακόμη έτσι.

Όλες εκείνες τις εβδομάδες που η Τάλι ήταν χαμένη στην άγρια φύση, το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει κοντά στον Πέρις, να γίνει ωραία και να διασκεδάξει μαζί του στη Συνοικία των Καινούριων Ωραίων. Ήταν εντελώς ηλίθιο να μη νιώθει ευτυχισμένη σήμερα ή οποιαδήποτε άλλη μέρα. Προφανώς, έφταιγε η υπερβολική κατανάλωση σαμπάνιας. «Καλύτεροι φίλοι για πάντα» του ψιθύρισε καθώς την απίθωνε στο πάτωμα.

«Ει, τι 'ναι αυτό;» είπε η Σέι. Ήταν χωμένη μέσα στην ντουλάπα της Τάλι και ψαχούλευε για να της κατέβει καμιά ιδέα. Σήκωσε ψηλά μια άμορφη μάλλινη μάζα.

«Α, αυτό». Η Τάλι τράβηξε τα χέρια της από τον Πέρις. «Το πουλόβερ μου από τον Καπνό, δε θυμάσαι;» Το πουλόβερ έδειχνε παράξενο, διαφορετικό απ' ό,τι το θυμόταν. Ήταν ασουλούπωτο κι έβλεπες ότι είχαν ράψει μεταξύ τους τα διάφορα κομμάτια ανθρώπινα χέρια. Οι άνθρωποι στον Καπνό δεν είχαν τρύπες στον τοίχο – έφτιαχναν μόνοι τους τα πράγματά τους και, όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν καλοί στο να φτιάχνουν πράγματα.

«Δεν το ανακύκλωσες;»

«Όχι. Είναι παράξενο υλικό. Νομίζω ότι η τρύπα δεν μπορεί να το ανακυκλώσει».

Η Σέι έφερε το πουλόβερ κοντά στη μύτη της και το μύρισε. «Ακόμη μυρίζει όπως ο Καπνός. Όπως οι φωτιές και το σπιτάδο που τρώγαμε πάντα. Θυμάσαι;»

Ο Πέρις και ο Φάουστο πλησίασαν να το μυρίσουν. Δεν

είχαν βγει ποτέ από την πόλη, μ' εξαίρεση τις σχολικές εκδρομές στα Σκουριασμένα Ερείπια. Και σίγουρα δεν είχαν φτάσει στον Καπνό, όπου έπρεπε να δουλεύουν όλοι και να φτιάχνουν πράγματα, να καλλιεργούν (ή ακόμα και να σκοτώνουν) την τροφή τους, κι έμεναν άσχημοι μετά τα δέκατα έκτα γενέθλιά τους. Άσχημοι μέχρι να πεθάνουν.

Βέβαια, ο Καπνός δεν υπήρχε πια, χάρη στην Τάλι και στις Ειδικές Περιπτώσεις.

«Το βρήκα, Τάλι!» είπε η Σέι. «Θα ντυθούμε Καπνιάδες!»

«Οι απόλυτοι κακοποιοί!» είπε ο Φάουστο με μάτια γεμάτα θαυμασμό.

Κοίταξαν κι οι τρεις την Τάλι, ενθουσιασμένοι από την ιδέα, και, παρόλο που εκείνη ένωσε ξανά ένα οδυνηρό τσίμπημα, ήξερε πως θα ήταν σπαστικό ν' αρνηθεί. Και μ' ένα τόσο σαμπανιζάτο κοστούμι, με γνήσιο πουλόβερ από τον Καπνό, κανείς δε θα ψήφιζε εναντίον της, γιατί η Τάλι Γιάνγκμπλαντ ήταν γεννημένη Κακοποιός.

ΚΑΛΛΟΝΗ. ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ. ΑΛΛΑ ΚΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΚΑΛΑ.

Η Τάλι έγινε επιτέλους όμορφη. Τώρα η εμφάνισή της είναι κάτι παραπάνω από τέλεια, τα ρούχα της υπέροχα, το αγόρι της σέξι και η ίδια φοβερά δημοφιλής. Τα όνειρά της έχουν γίνει πραγματικότητα. Αλλά πίσω από όλες αυτές τις απολαύσεις -τα αλλεπάλληλα πάρτι, τις ανέσεις της υψηλής τεχνολογίας, την απόλυτη ελευθερία- υπάρχει η βασανιστική αίσθηση πως κάτι δεν πάει καλά. Κάτι σημαντικό. Και τότε έρχεται ένα μήνυμα από το παρελθόν, από την εποχή που ήταν άσχημη...

Η Τάλι θυμάται τι δεν πάει καλά στη ζωή των ωραίων και της κόβεται κάθε διάθεση για γλέντι. Τώρα πρέπει ν' αποφασίσει αν θα ξεχάσει αυτό που ξέρει ή αν θα παλέψει για τη ζωή της. Γιατί οι αρχές δε θα αφήσουν να ζήσει όποιος γνωρίζει την αλήθεια.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ
ΣΤΟ NETFLIX**

metaixmio.gr